

Motivatie (2000)

Sieth Delhaas

Motief. Ledenblad van Passage: christelijk-maatschappelijke vrouwenbeweging, circa 2000

Het boek 'Vrouwen van dagen' (Gorinchem 1999) ontstond uit gesprekken die een tiental vrouwen tussen 1993 en 1997 met elkaar voerden. Zij waren in de jaren zeventig, vanuit hun maatschappelijke en gelovige achtergrond betrokken bij de kritiek op samenleving en kerk waarin vrouwen een ongelijkwaardige positie hadden. Tijdens deze gesprekken vroegen zij zich af of vrouwen, die deze instelling hebben, bij het ouder worden gedwongen zijn deze kritische houding te laten varen? En zo ja: waarom?

Ik vond het belangrijk om aan deze gesprekken mee te doen en later het boek te schrijven. Enerzijds om te ontdekken hoe de vrouwen die ik al twintig jaar kende over thema's, die met ouder worden te maken hebben, dachten. Anderzijds om onze gedachten en meningen verder te brengen en andere vrouwen via dit boek bij onze gesprekken te betrekken. Het is belangrijk dat oudere vrouwen over thema's die ons aangaan spreken. Misschien kan dit helpen om de beeldvorming in onze cultuur te beïnvloeden. In het algemeen wordt er in onze cultuur niet alleen negatief naar oudere vrouwen gekeken; zij worden vaak ook negatief in beeld gebracht.

Vrouw

Ik noem mijzelf bewust feministe. Ook al wordt dit tegenwoordig nog minder gewaardeerd dan dertig jaar geleden. Het betekent dat ik blijf kijken naar de wereld om mij heen vanuit de wetenschap dat de positie van de vrouw in de samenleving, en daarin zijn de kerken begrepen, nog steeds ongelijkwaardig is. Te weinig vrouwen spreken mee en kunnen meespreken over de gang van zaken op allerlei terrein. Over de oorzaken is van alles te zeggen. Zowel mannen als vrouwen zouden zich veel meer en serieus met deze oorzaken moeten bezighouden. Een

duidelijk voorbeeld van de ernstige situatie is de vertegenwoordiging van vrouwen in de huidige regering.

Tijd

Dit is voor mij een heikel punt. Ik ben me er al enkele jaren van bewust dat ik niet ontspannen met een groot deel van mijn tijd kan omgaan. Ik wijt dit aan mijn achtergrond te zijn opgevoed met en te hebben geleefd vanuit een te groot verantwoordelijkheidsbesef. Ik probeer dit af te leren. Tien jaar geleden leerde ik van een Indiase *sundancer* de, naar mijn idee, menselijke grens van mijn verantwoordelijkheid. Ik deed in het Columbusjaar (1992) met een twintigtal Europeanen mee aan een maandenlange pelgrimage door de Verenigde Staten

van Amerika tegen de atoomproeven in de *Nevadatestsite*. Onderweg spraken wij met Indianen die al tientallen jaren ernstig te lijden hadden onder de gevolgen van hun werk in de uraniummijnen en de atoomproeven. Ik merkte dat de last van hun verhalen, waarvoor ik me als Europese mee verantwoordelijk voelde, bijna niet meer te tillen was. Tijdens een ontvangst door deze *sundancer* zei hij iets 'verlossends'. Hij zei dat onze verantwoordelijkheid niet verder ging dan ons lopen langs de wegen in de VS. De Amerikaanse burgers die ons zagen of over ons hoorden, en wisten waarom wij daar liepen, hadden hun eigen verantwoordelijkheid om met dat 'weten' iets te doen.

Toekomst

Ik vind het een uitdaging om plannen te maken voor de toekomst. Enerzijds houd ik rekening met mogelijke beperkingen bij het ouder worden. Ik tref voorzieningen die redelijk zijn. Daarbij ga ik uit van mijn huidige positie met het oog op gezondheid, relaties, financiële reikwijdte en maatschappelijke betrokkenheid. Ik wil mijn capaciteiten op allerlei terrein zo lang mogelijk blijven gebruiken. De mogelijkheden daartoe heb ik voor een groot deel in eigen hand. Van onmogelijkheden ben ik me bewust, maar ik wil mij daar niet door laten leiden. Dat deed ik in eerdere levensfasen evenmin. Zou je dat bij het ouder worden dan meer moeten doen?

